

ΤΟ ΑΝΤΙΡΡΙΟΝ

[Φωτογραφία Ν. Χαϊδοπούλου]

Πέρασαν μῆνες, ἕνας χρόνος καὶ ἄλλοι χρόνοι. Στὴν ἀρχὴ ἐλάβαιναν μερικὰ γράμματα, ἔπειτα τίποτε. Κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου πῆγαινε κάθε πρωΐ ἡ καὶμένη ἡ γυναῖκα νὰ προῦπαντήσῃ τὸν ταχυδρόμο, μ' αὐτὸς περνοῦσε μ' ἕνα, «δὲν ἔχει τίποτε κυρά μου» καὶ γύριζε σφιγγοντας τὴν καρδιά της στὸ σπῆτι γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ φοβερὸ «Μανοῦλα φεινάμ!» Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀπελπισία εἶχαν φωληράσει στὸ ἤρεμο σπιτάκι μὰ καμμιά φωνὴ διαμαρτυρίας δὲν περνοῦσε τὰ κλειστὰ παράθυρά του γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ διαβάτες.

Ἦλθεν ὁμως ἡ μέρα ἡ καλὴ ποῦ ἡ κυρὰ Τύχη σταμάτησε σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι. Εἶδε τὴν κατάστασι τῆς φτωχῆς γυναικουλάς καὶ τῶν παιδιῶν της καὶ—τί περίεργο—ἡ καρδιά της ραίστηκε. Κι' ἔκαμε τὸ θαῦμά της. Σὲ λίγο ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα μαυρισμένο ἀπὸ σφραγίδες ποῦ κλειοῦσε μέσα του τὴν πλέον ὀλόλευκη χαρὰ. Βρῆκε ὁ καλὸς τους καλὴ δουλειὰ στὰ ξένα κι' ἔγραψε στὴ γυναικί του καὶ στὰ παιδιά του μὲ τὸ πρῶτο βατόρι νὰ φύγουν.

Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε φέρει τὴν ὁμορφὴν ἀταξία, τὴν ἀναστάτωση μὲς τὸ ἤρεμο σπιτάκι. Τῆς ἐτοιμασίας ἔβλεπαν οἱ διαβάτες γιὰ τὸ ταξίδι χωρὶς νὰ νοιώθουν τί συμβαίνει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ποῦ περνοῦσαν, τῆς γρήγορες ἐτοιμασίες, γιὰ τὸ ἴδιο βράδυ τὸ βατόρι ποῦ θὰ περνοῦσε θάπερνε τὴν καλὴν μητέρα μὲ τὰ παιδάκι της νὰ πᾶνε μακρυνά, σὲ ἄγνωστο περιγιάλι, ἐκεῖ ὁμως ποῦ τοὺς περιμένε ἡ εὐτυχία ποῦ θὰ στέγγωνε γιὰ πάντα τὰ δάκρυά τους...

(Πάτρα)

Νίδυρις